

Sygn. akt I CSK 399/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa M. W.-P.
przeciwko Bankowi [...] S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 2 października 2014 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy
tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka M. W.-P. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 października 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby skarga była oczywiście uzasadniona. Skoro skarżąca, formułując zagadnienie prawne sprowadzające się do ustalenia zakresu obowiązku lojalności kontraktowej, o którym mowa w art 760 k.c. stwierdza, że jest to na tyle istotne zagadnienie, że powinien zająć się tym problemem Sąd Najwyższy, a nawet Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, to nie może jednocześnie zarzucać, iż Sąd Apelacyjny dokonał wykładni tego przepisu, w sposób, który bez pogłębionej analizy prawnej, wskazuje na to, że jego wykładnia jest błędna, gdyż tylko wtedy można uznać, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przedstawiona w skardze kasacyjnej argumentacja wzajemnie się wyklucza, bowiem albo przedstawione zagadnienia są na tyle istotne, że powinien zajmować się nimi Sąd Najwyższy i dopiero po zajęciu stanowiska przez ten Sąd, sprawa może zostać należycie osądzona, albo rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego odbiega od przyjętego i ugruntowanego w orzecznictwie i doktrynie rozumienia przepisów

prawa regulujących obowiązki stron umowy agencyjnej, w takim stopniu, że dla przeciętnego prawnika, jest to oczywiste i z tego względu przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest uzasadnione. Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.